

Sygn. akt I C 934/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Wioleta Czajkowska

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **B. K. (1)**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej**
z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej
z siedzibą w W. na rzecz B. K. (1):

1. kwotę 15.000,00 (piętnaście tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi od dnia 23 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. kwotę 90,00 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi od dnia 21 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej
z siedzibą w W. na rzecz B. K. (1) kwotę 2.400,00 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Z. kwotę 1.091,80 (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt jeden 42/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 934/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 kwietnia 2015 roku B. K. (2) wystąpiła o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty 90 złotych tytułem odszkodowania, a także o ustalenie odpowiedzialności pozwanego towarzystwa ubezpieczeń na przyszłość za skutki wypadku drogowego. Wniosła również o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, a także o zwolnienie od kosztów sądowych w całości z uwagi na sytuację majątkową. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 13 marca 2014 roku uczestniczyła

w wypadku komunikacyjnym, którego sprawca posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie. W wyniku powyższego wypadku doznała uszczerbku na zdrowiu.

(pozew – k. 2-10)

Postanowieniem z dnia 19 maja 2015 roku Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w niniejszej sprawie w całości.

(postanowienie – k. 59)

Odpis pozwu został doręczony pozwanemu w dniu 20 lipca 2015 roku.

(zwrotne potwierdzenie odbioru – k. 111)

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany podniósł, iż pozwana nie udowodniła zasadności wysokości roszczenia dotyczącego zadośćuczynienia. Wskazał, iż żądana przez powódkę w pozwie kwota zadośćuczynienia jest rażąco wygórowana i nie zasługuje na uwzględnienie. Podniósł, iż zadośćuczynienie winno mieć walor kompensacyjny, jednakże nie powinno stanowić środka represji pozwanego czy też doprowadzać do nadzwyczajnego wzbogacenia powódki kosztem pozwanego. Dolegliwości odczuwane przez powódkę w przeważającym stopniu nie stanowią normalnego następstwa szkody w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Nie bez znaczenia pozostają również choroby samoistne, na które cierpi powódka. Pozwany zakwestionował także zasadność roszczenia o odszkodowanie jako nieudowodnione, ponieważ powódka nie sprecyzowała swojego roszczenia w tym zakresie. W zakresie roszczenia o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku, które mogą się pojawić w przyszłości pozwany wskazał, iż aktualne przepisy dotyczące przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody na osobie nie rodzą żadnego ryzyka, iż ewentualne przyszłe szkody nie zostaną poszkodowanemu wyrównane. Ponadto, pozwany zakwestionował datę początkową naliczania odsetek od zadośćuczynienia, podnosząc, iż powinny być liczone od dnia wyrokowania.

(odpowiedź na pozew – k. 92-95)

Pismem z dnia 4 października 2015 roku pełnomocnik powódki wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pismo powódki – k. 104)

Ostatecznie na terminie rozprawy w dniu 5 grudnia 2016 roku pełnomocnik powódki poparł powództwo.

(protokół rozprawy – k. 186)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 marca 2014 roku w O. kierujący samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) M. M. włączając się do ruchu z drogi prowadzącej od jego posesji, skręcając w lewo w ulicę (...) nie zachował należytej ostrożności i uderzył w przechodzącą prawidłowo przejściem dla pieszych B. K. (2). Samochód uderzył w lewą nogę i w lewe biodro powódki. Na skutek potrącenia przez samochód powódka upadła twarzą na maskę samochodu. W wyniku tego wypadku powódka doznała obrażeń ciała. Prawomocnym wyrokiem z dnia 16 grudnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 810/14 Sąd Rejonowy w Zgierzu uznał M. M. winnym popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres 2 lat tytułem próby.

(bezsporne, nadto odpis wyroku Sądu Rejonowego w Zgierzu wydanego w sprawie II K 810/14 – k. 17-18, kopia pisma z KM w O. – k. 16)

Bezpośrednio po wypadku B. K. (2) została przewieziona karetką pogotowia ratunkowego do Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z., gdzie rozpoznano złamanie kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej, powierzchowny uraz głowy

oraz stłuczenie okolicy stawu biodrowego lewego. W szpitalu wykonano niezbędne badania laboratoryjne, badanie USG brzucha,

Rtg kości piszczelowej, przeprowadzono także konsultacje okulistyczne. Dnia 17 marca 2014 roku przeprowadzono zabieg operacyjny poprzez otwartą repozycję kompresyjnego złamania kłykcia bocznego z uszkodzeniem powierzchni stawowej oraz stabilizację złamania płytką LCP podpierającą. Przy wypisie ze szpitala w dniu 24 marca 2014 roku zalecono poszkodowanej dalsze leczenie w poradni ortopedycznej, kontynuację wyuczonych ćwiczeń, chodzenie przy pomocy dwóch kul ortopedycznych oraz przyjmowanie środków farmakologicznych. Dnia 24 marca 2014 roku powódka została przewieziona karetką pogotowia do domu, jednakże przez okres 2 tygodni nie była w stanie wstawać z łóżka.

(bezsporne, nadto kopia karty medycznych czynności ratunkowych – k. 20, k. 77, kopia karty informacyjnej pomocy doraźnej w zakładzie medycyny ratunkowej – k. 30, k. 76, kopia dokumentacji medycznej leczenia szpitalnego – k. 21-29, k. 62-75, k. 78-86, zeznania świadka M. K. – k. 158v, zeznania świadka S. P. – k. 159)

Powódka kontynuowała leczenie poprzez wizyty domowe lekarza S. S., jak również w Miejskiej Przychodni (...). Lekarz był z wizytą u powódki kilkakrotnie co kilka dni, zdejmował szwy z rany, opatrywał, bo rana krwawiła.

(bezsporne, nadto kserokopia dokumentacji medycznej – k. 38, kserokopia informacji o stanie zdrowia – k. 174, historia choroby – k. 90, zeznania świadka M. K. – k. 158v, zeznania świadka S. P. – k. 159)

W dniu 29 maja 2014 roku powódka na zalecenie ortopedy wykonała badanie RTG, wskutek którego stwierdzono, że szczeliny złamania zostały zrosnięte. Jednocześnie wskazano, że kłykieć boczny kości piszczelowej jest niżej położony. Powódka otrzymała skierowanie do szpitala.

(bezsporne, nadto kserokopia dokumentacji medycznej z poradni ortopedycznej – k. 31, kserokopia skierowania do szpitala – k. 36)

Przez 3 miesiące po wyjściu ze szpitala (...) w Z. pomocy powódce udzielały koleżanka i sąsiadka, następnie również córka, ponieważ powódka nie mogła się poruszać. Córka myła i ubierała powódkę, robiła zakupy. Pomoc znajomych polegała na podawaniu lekarstw, przyrządzaniu herbaty czy posiłków, pomocy przy wstaniu z łóżka, robieniu zakupów. Następnie powódka poruszała się przy pomocy balkonika, a następnie przy pomocy 2 kul. Po raz pierwszy samodzielnie wyszła z domu po upływie około 4 miesięcy od powrotu do domu.

(bezsporne, nadto zeznania świadka M. K. – k. 158v, zeznania świadka S. P. – k. 159)

W okresie od 8 lipca do 31 lipca 2014 roku B. K. (2) poddana została rehabilitacji w Oddziale (...) Narządu (...) i Chorób (...) Oddechowych SR ZOZ w S..

(bezsporne, nadto kserokopia informacji o stanie zdrowia – k. 32, kserokopia karty informacyjnej leczenia szpitalnego – k. 33-33v, dokumentacja medyczna – k. 117)

11 sierpnia 2014 roku powódka udała się do ortopedy w (...) w O., gdzie wykonano jej USG stawu kolanowego lewego. Opłata za wizytę wyniosła 90 złotych.

(kserokopia dokumentacji medycznej – k. 34-34v, kserokopia faktury wystawionej przez lekarza ortopeda – k. 43)

Do jesieni 2014 roku powódka kontynuowała rehabilitację w warunkach domowych. Była pod kontrolą lekarską i pielęgniarską.

(bezsporne, nadto kserokopia dokumentacji medycznej – k. 37, 39-40, kserokopie zaświadczeń – k. 42 i k. 46, zeznania świadka M. K. – k. 158v, zeznania świadka S. P. – k. 159)

W okresie od 19 listopada do 10 grudnia 2014 roku B. K. (2) poddana została leczeniu usprawniającemu w sanatorium.

(bezsporne, nadto kserokopia karty informacyjnej leczenia uzdrowiskowego – k. 41)

Powódka zakończyła leczenie u ortopedy skutków przedmiotowego wypadku w czerwcu 2015 roku.

(poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia dokumentacji medycznej – k. 107)

Wypadek z dnia 13 marca 2014 roku skutkuje u powódki wygojonym złamaniem kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej z upośledzeniem funkcji oraz stanem po stłuczeniu biodra lewego bez następstw. Według oceny biegłego ortopedy wypadek ten spowodował u powódki trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 10%, to jest 2% według punktu 155 c i 8% według punktu 156 według Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku dla rozpoznania złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej z upośledzeniem funkcji. Rozmiar cierpień fizycznych powódki biorąc pod uwagę konieczność zabiegu operacyjnego oraz długotrwałość leczenia był stopnia średniego przez okres 3-4 miesięcy, następnie zmniejszał się. Rokowania odnośnie stanu zdrowia powódki są umiarkowanie pesymistyczne, możliwe jest powstanie zmian zwyrodnieniowych w obrębie złamania oraz utrzymujące się dolegliwości bólowe i upośledzenie możliwości lokomocji powódki.

(pisemna opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowo - ortopedycznej z załącznikami – k. 164-176)

Zarówno przed jak i po wypadku z 13 marca 2014 roku powódka leczyła się u ortopedy z powodu zwyrodnienia kręgosłupa i dolegliwości w stawie barkowym oraz u neurologa.

(dokumentacja medyczna – k. 137-147, dokumentacja medyczna – k. 90 i k. 151-153)

W dniu zdarzenia pojazd, który prowadził sprawca ubezpieczony był w Towarzystwie (...) Spółce Akcyjnej.

(bezsporne)

Powódka zgłosiła szkodę pozwanemu w dniu 24 kwietnia 2014 roku, żądając kwoty 40.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowania za opiekę osób trzecich.

(bezsporne, nadto kopia wezwania do zapłaty – załączone akta szkody)

Decyzją z dnia 8 lipca 2014 roku pozwany przyznał powódce kwotę 1.500 złotych tytułem zadośćuczynienia. Decyzją z dnia 23 lipca 2014 roku pozwany przyznał powódce dodatkowo kwotę 6.000 złotych tytułem zadośćuczynienia oraz odszkodowanie w kwocie 504 złote tytułem kosztów opieki osób trzecich. Decyzją z dnia 29 sierpnia 2014 roku pozwany podtrzymał swoje stanowisko. Wskazał, że u powódki wystąpił 6% uszczerbek na zdrowiu.

(bezsporne, nadto kserokopia decyzji z 23 lipca 2014 roku – k. 44-44v, kserokopia decyzji z 29 sierpnia 2014 roku – k. 45-45v, kserokopia orzeczenia lekarskiego – k. 47-51 oraz załączone akta szkodowe)

B. K. (2) obecnie posługuje się przy chodzeniu jedną kulą. Zdarzają się bóle lewego biodra i kolana, noga puchnie. Cały czas odczuwa lęk związany z przejściem przez ulicę. Ma problemy z wejściem po schodach, do tramwaju czy też do autobusu. Sprzątaniem w mieszkaniu powódki zajmuje się jej córka. Zaprzestała aktywności związanej z pobytem poza domem, między innymi nie jeździ na wycieczki organizowane przez Klub Seniora, jak również nie chodzi z sąsiadką jak przed wypadkiem na spacer z kijkami (nordic walking).

(bezsporne, nadto zeznania świadka M. K. – k. 158v, zeznania świadka S. P. – k. 159)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów, które uznał za wiarygodne.

Opinia biegłego z zakresu medycyny była spójna i logiczna. Nie była kwestionowana przez strony. Podkreślić należy, iż ortopeda ocenił wyłącznie skutki wypadku z dnia 13 marca 2014 roku, a zatem takie, które nie są powiązane z chorobami samoistnymi występującymi u powódki.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, bowiem powódka nie stawiała się na ostatnim terminie rozprawy, na który została wezwana do osobistego stawiennictwa pod rygorem pominięcia dowodu z jej przesłuchania. Pełnomocnik powódki usprawiedliwił jej nieobecność względami zdrowotnymi, nie żądał odroczenia rozprawy i wniósł o pominięcie przedmiotowego dowodu. Pozwany nie zgłosił zaś osoby, która myłaby zostać przesłuchana w charakterze strony.

Sąd pominął również dokumentację medyczną powódki leczenia w poradni gastrologicznej, jako niezwiązaną z przedmiotowym wypadkiem.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu prawie w całości.

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych – art. 436 § 1 k.c., a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003/124/1152 z zm.) – art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1.

Stosownie do przepisu art. 11 k.p.c. Sąd orzekający w niniejszej sprawie związany był ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego sprawcę wypadku, w wyniku którego powódka doznała szkody.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności za sprawcę zdarzenia, a jedynie wysokość roszczenia powódki. Podniósł, że zadośćuczynienie wypłacone powódce w toku postępowania likwidacyjnego w pełni rekompensuje jego roszczenie. Nadto, kwestionował zasadność roszczenia o odszkodowanie.

Stosownie do art. 444 § 1 zd. 1 k. c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

W myśl art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zarówno w orzecznictwie, jak i w nauce prawa przyjmuje się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek doznanego uszczerbku. W orzecznictwie ukształtował się przy tym pogląd, że wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, nr 4, poz. 92, LEX nr 13394, wyrok z 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, LEX nr 8087, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2013 r., I ACa 26/13, LEX nr 1293609, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1 marca 2013 r., I ACa 969/12, LEX nr 1293618). Powoływanie się przez sąd przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę na potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, nie może jednakże prowadzić do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30

stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40, LEX nr 141820, zob. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia

31 grudnia 2010 r., III APa 21/10, POSAG 2011/1/51-78, LEX nr 784244).

W aktualnej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego zwraca się uwagę na konieczność rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla określenia rozmiaru doznanej krzywdy takich jak: wiek poszkodowanego, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury, które to okoliczności muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego i sytuacją życiową, w jakiej się znalazł (zob. wyrok SN z 9 listopada 2007 r., V CSK 245/2007, OSNC - ZD 2008/4/ 95, Biul. SN 2008/4/11, LEX nr 369691; wyrok SN z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354, wyrok SN z 13 grudnia 2007 r., I CSK 384/07, LEX nr 351187).

Jak wynika z powyższego, zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne,

aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek doznanego uszczerbku. Jego wysokość winna być zatem ustalona w odniesieniu do osoby pokrzywdzonego i całokształtu okoliczności konkretnej sprawy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać,

że wskutek wypadku z dnia 13 marca 2014 roku powódka doznała złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej lewej z upośledzeniem funkcji, powierzchownego urazu głowy oraz stłuczenia okolicy stawu biodrowego lewego. Uszczerbek na zdrowiu powódki na skutek doznanych obrażeń wyniósł 10 % i jest to uszczerbek trwały. Rokowania odnośnie stanu zdrowia powódki związanego ze skutkami wypadku są umiarkowanie pesymistyczne, ponieważ należy liczyć się z powstaniem zmian zwyrodnieniowych w obrębie złamania oraz utrzymującymi się dolegliwościami bólowymi i upośledzeniem możliwości lokomocji. Powódka przeżywała na skutek wypadku cierpienia fizyczne i psychiczne związane

z pobytami w szpitalu, leczeniem operacyjnym, koniecznością leżenia przez dłuższy czas

w łóżku, a następnie poruszaniem się przy pomocy balkoniku, następnie dwóch kul,

a ostatecznie o kuli, wykonywaniem ćwiczeń usprawniających i ograniczeniami w sprawności i samodzielności. Powódka była zdana na długotrwałą pomoc osób trzecich, co również wiąże się ze znacznym dyskomfortem psychicznym. Po wypadku znacznie obniżyła się aktywność fizyczna i społeczna powódki. Obecnie powódka nadal odczuwa skutki wypadku objawiające się okresowymi dolegliwościami bólowymi oraz znacznym pogorszeniem sprawności ruchowej, jak również niepokojem związanym z koniecznością poruszania się po ulicy czy też przejścia przez ulicę.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd doszedł do przekonania, iż kwota 22.500 złotych stanowi wymierną kompensatę krzywdy powódki, nie będąc przy tym kwotą wygórowaną. Uwzględniając wcześniej wypłaconą przez ubezpieczyciela kwotę zadośćuczynienia, Sąd zasądził na rzecz powódki pozostałe 15.000 złotych.

Sąd uznał również za zasadne zasądzenie na rzecz powódki kwoty 90 złotych tytułem odszkodowania. Jak wynika z załączonej do akt sprawy faktury wystawionej przez Niepubliczny Zakład Opieki Zdrowotnej KroMedic w O., powódka poniosła koszt wizyty u ortopedy, który wykonał jej badanie USG stawu kolanowego, w wysokości 90 złotych i w takiej wysokości sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki odszkodowanie. W ocenie Sądu, wydatek ten pozostawał w związku przyczynowym z wypadkiem z 13 marca 2014 roku, bowiem badanie USG dotyczyło kończyny dolnej złamanej w jego następstwie i miało miejsce w toku leczenia jego następstw.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c.

w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zasądzać odsetki w stosunku do roszczenia o zadośćuczynienie zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 23 lipca 2014 roku, czyli od daty wydania drugiej decyzji ubezpieczyciela oraz w stosunku do roszczenia o odszkodowanie od dnia 21 lipca 2015 roku, czyli od dnia następnego po dacie doręczenia odpisu pozwu pozwanemu. Sąd miał przy tym na uwadze, iż w postępowaniu likwidacyjnym poprzedzającym niniejszy proces powódka nie żądała zwrotu kosztów prywatnej wizyty u ortopedy, lecz wystąpiła z tym żądaniem dopiero w pozwie, a pozwany był w opóźnieniu z jego realizacją dopiero po doręczeniu mu zawierającego go odpisu pozwu. Zatem w pozostałym zakresie roszczenie o odsetki podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w Kodeksie Cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015/1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe

za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto,

w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek

za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać

ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie

(§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie,

iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w tej ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek począwszy

od wskazanych powyżej dat do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście

w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych

w art. 481 k.c. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły do 22 grudnia 2014 roku 13 % rocznie, a od 23 grudnia 2014 roku 8 %, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Sąd stoi przy tym na stanowisku, że zadośćuczynienie za krzywdę zobowiązany ma zapłacić, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w przepisie art. 817 § 2 k.c. oraz art. 14 ust. 1 i 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, niezwłocznie po wezwaniu przez uprawnionego (art. 455 in fine k.c.), nie zaś od dnia wyrokowania. Odsetki należą się, zgodnie z art. 481 k.c., za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby więc wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c., uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu. Należy przy tym wskazać, iż możliwość przyznania przez Sąd zadośćuczynienia nie zakłada dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Pomimo pewnej swobody ocen sądu przy orzekaniu

o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaratywny. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2006 roku, V CSK 266/06, LEX nr 276339, wyrok SN z dnia 18 lutego 2010 roku,

II CSK 434/09, LEX nr 602683, wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011 r., V CSK 38/11, LEX nr 1129170).

Sąd oddalił powództwo w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku na przyszłość. Z opinii biegłego wynika, że stan zdrowia powódki jest utrwalony. Ponadto, zgodnie z aktualnie obowiązującym § 3 art. 442¹ k.c. w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia,

w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Tym samym powód będzie mógł dochodzić kolejnych roszczeń, o ile powstaną w przyszłości, w ciągu trzech lat od chwili, gdy dowie się o „nowej” szkodzie. W omawianym przepisie ustawodawca zastosował mechanizm wstrzymania zakończenia terminu przedawnienia, a okres, przez jaki wstrzymane zostanie zakończenie terminu przedawnienia,

a co za tym idzie czas na dochodzenie roszczeń o naprawienie szkody na osobie, nie jest ograniczony żadnym innym terminem.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Powódka przegrała bowiem proces w bardzo nieznacznej części. Na rzecz powódki należało zatem zasądzić 2.400 zł wynagrodzenia pełnomocnika (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu; t.j. Dz. U. 2013/490).

Wobec zwolnienia powódki od kosztów sądowych w całości, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. 2016/623) w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c., należało nakazać pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwoty 1.091,80 zł, w tym 780 zł nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu (k. 57), 37,10 złotych tytułem wynagrodzenia Wojewódzkiego Szpitala (...)

– Curie w Z. za przesłanie kopii dokumentacji medycznej powódki (k. 88) oraz 274,70 złotych z tytułu części wynagrodzenia biegłego M. S. przyznanej tymczasowo z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu (k. 179).